

РЕШЕНИЕ

№ 3540

гр. София, 03.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XX КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 05.06.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разглежда дело номер **861** по описа за **2020** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С решение от 22.11.2019 г., постановено по н.а.х. дело № 13392/2019 г. по описа на Софийския районен съд, СРС, НО, 8-ми състав е отменено Наказателно постановление /НП/ № F497171 от 23.07.2019 г., издадено от директора на офис „К. село“ при ТД на НАП С., с което на Н. Е. М. на основание чл.80, ал.1 от ЗДДФЛ са наложени две административни наказания – глоба в размер на 50 лв. и глоба в размер на 20 лв. за нарушения на чл.53, ал.1 вр. чл.50, ал.1 от ЗДДФЛ.

Срещу постановеното решение е подадена касационна жалба от ТД на НАП С. с оплаквания за неправилност поради нарушения на материалния закон и процесуалните правила. Излагат се доводи, че не са налице процесуални нарушения при издаване на АУАН и НП.

В о.с.з. пред Административен съд София-град касаторът, чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение за двете инстанции.

Ответникът оспорва касационната жалба и моли за отхвърлянето ѝ.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК, вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро ЗАНН и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, вр.чл.348 и чл.354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Приетата за установена от СРС фактическа обстановка е, че на 02.07.2019 г. в ТД на НАП, офис „К. село“, във връзка с подадено искане за издаване на удостоверение по чл.87, ал.6 ДОПК, е извършена проверка за подадени от Н. Е. М. годишни данъчни декларации по чл.50 от ЗДДФЛ за 2017 г. и 2018 г., при която е установено, че ГДД по чл.50 от ЗДДФЛ за 2017 г. е подадена на 02.07.2019 г. или 428 дни след изтичане на срока за подаването ѝ – до 30.04.2018 г. ГДД по чл.50 от ЗДДФЛ за 2018 г. е подадена на 02.07.2019 г. или 63 дни след изтичане на срока за подаването ѝ – до 30.04.2019 г. За констатираните нарушения св. С. съставила АУАН № F497171/ 02.07.2019, въз основа на който е издадено разглежданото НП.

За да отмени обжалваното НП СРС е приел, че и АУАН, и НП не съдържат дата на извършване на административните нарушения. Изложени са и съображения за приложимост на чл.28 ЗАНН.

Не се споделят изводите на СРС за липса на дата на извършване на нарушението. В разглеждания случай Н. Е. М. е санкционирана за неподаване на годишни данъчни декларации по чл.50 от ЗДДФЛ за 2017 г. и 2018г. в нормативно определения срок за това – до 30.04.2018г. и до 30.04.2019 г. Вместо това декларациите са подадени на 02.07.2019г. Видно от съдържанието и на АУАН, и на НП, изрично е посочено, че декларациите е следвало да бъдат подадени до 30.04.2018г. и до 30.04.2019 г., следователно с неподаването им са извършени нарушения на чл.50, ал.1 ЗДДФЛ съответно на 01.05.2018г. и 01.05.2019 г. – деня, следващ изтичането на срока за изпълнение на нормативно предвиденото задължение. Тази дата, макар и да не е изрично посочена, е недвусмислено изводима въз основа на описаните факти.

Въпреки изложеното, касационната инстанция намира, че решението на СРС за правилно като краен резултат, тъй като при съставянето на АУАН и издаването на НП са допуснати съществени процесуални нарушения на чл.42, т.4 и чл. 57, ал.1, т.5 от ЗАНН, довели до нарушаване правото на защита на лицето.

Един от задължителните реквизити на АУАН и на НП, съгласно чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН е описание на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено. В АУАН е посочено, че лицето е данъчно задължено по ЗДДФЛ и е следвало да подаде декларации за облагаем доход, без обаче да е конкретизирано на какво основание и за какви доходи. По административнонаказателната преписка не са приложени самите данъчни декларации, които лицето е подало, очевидно след съставяне на АУАН и за какви доходи органите по приходите считат, че лицето е следвало да подаде декларация. В НП е посочено единствено, че Н. Е. М. не е подала ГДД за 2017 г. и 2018 г. в срок, без да са посочени доходите, които се приема, че лицето е следвало да декларира, техният размер и източник. В случая това е необходимо, за да може да се направи преценка дали М. изобщо е имала задължение да подаде годишни данъчни декларации по чл.50 от ЗДДФЛ за 2017 г. и 2018 г., което същата оспорва. Допуснатото при съставянето на АУАН и издаването на НП

нарушение е от категорията на съществените, тъй като поражда неяснота в административното обвинение и засяга правото на защита на привлеченото към административнонаказателна отговорност лице. По общо правило лицата подават декларации за всички облагаеми доходи, които получават през годината, но в ЗДДФЛ са предвидени и изключения, при които лицата са освободени от подаване на декларация. При положение, че при съставяне на акта такива декларации не са подадени, а органът счита, че следва да бъдат подадени, то още в АУАН, а след това и в НП е следвало да се обоснове задължението на лицето за подаване на декларации, за чието срочно неизпълнение е наказано. Разпоредбите чл.42 и чл.57 от ЗАНН са императивни и гарантират правото на защита на привлечения към административнонаказателна отговорност, както и възможността съдът да провери относимостта на фактическите обстоятелства при извършване на нарушението към приведената в действие санкционна норма. Неспазването им води до порок от категорията на съществените, който във всички случаи е предпоставка за отмяна на НП.

Извън горното, доколкото АНО не е конкретизирал доходите, които е следвало да се декларира, както и дали е налице недеклариране и неплащане на данъци във връзка с тях, а от приложените разпечатки се установява удържан данък в размер общо на 9 лв., то обоснован е изводът на СРС в решението, че данните по делото очертават приложение на чл.28 от ЗАНН и че неспазването на срока за подаване на декларации не се установява да е довело до възникване на финансови загуби за бюджета или други вредни последици.

Като е достигнал до краен извод за незаконосъобразност на НП СРС е постановил правилно съдебно решение, което следва да се остави в сила.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 22.11.2019 г. по НАХД № 13392/ 2019 г. на СРС, НО, 8-ми състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.